
בת עם קרחת

כשהייתי בת שתיים עשרה נראיתי גדולה בהרבה משאר הבנות, לפחות בת חמש עשרה. הייתי גבוהה יותר, מפותחת יותר ושמנה יותר מרוב הילדות בכיתה. כל זה לא היה תלוי בי, מלבד דבר אחד - אורך השיער שלי.

יכולתי להמשיך ללכת עם שיער ארוך כמו רוב הילדות בכיתה, אבל היה בי משהו שונה. הייתי לסבית, ורציתי שיראו גם מבחוץ שאני אחרת. אז הלכתי להסתפר ועשיתי קצוץ. כן, בת עם קרחת, ממש "גלח".

למחרת בבוקר, בכיתה, כולם היו בשוק. אבל אחרי שקצת התרגלו, אמרו לי כמה זה יפה לי ומבליט את העיניים שלי. הרגשתי שהם מסתכלים עלי בעיניים טובות, ומקבלים ורואים אותי עם הקרחת ואת הלסביות שלי.

רק אוהב לרקוד

תמיד אהבתי לרקוד. כל כך אהבתי לרקוד שנרשמתי לחוג בלט. הייתי מעולה בזה ומאד נהנית: המוסיקה הסוחפת, התנועות היפות של הגוף, הבר שמתאמנים עליו. חוג הבלט הפך לדבר משמעותי ומשמח בחיי, אבל שמרתי אותו בסוד מכולם כי התביישתי. היה לי עצוב להתבייש במשהו שהוא כל כך מרגש ויפה בעיני, אבל הרגשתי חייב להסתיר את זה כי חשבתי שיצחקו עלי.

לקראת סוף השנה, במופע הסיום, הגיע להופעה אחד הילדים מהכיתה שלי כי אחותו הופיעה איתי בחוג. חששתי שהוא יגלה את סודי ויחשוף אותי, שקשקתי לפני שעליתי לבמה. אבל ברגע שרקדתי, שכחתי מהכל. רק המוזיקה והתנועה ליוו אותי.

למחרת בבית הספר, על הכסא שלי מישהו כתב "פה יושב הומו". אחד הילדים גם בא אליי וצחק ברשעות "הנה ההומו הזה". קפאתי. פחדתי. לא ידעתי מה לעשות. הסוד שלי נחשף והרגשתי סכנה. למזלי, פתאום קמה ידידה מהכיתה ואמרה בקול שכולם ישמעו, "אני דווקא אהבתי את הסרטון שבו רואים אותו רוקד. הוא רוקד ממש יפה."

חברה ראשונה, חבר ראשון

כשהייתי בכיתה ח' היתה לי חברה ראשונה. הלכנו לסרטים יחד, החזקנו ידיים בסרט, דיברנו הרבה וצחקנו. מאד אהבתי אותה והיא אותי. כל הכיתה פירגנה לנו ועשתה מלא לייקים לתמונות שלנו יחד, אבל כמו הרבה אהבות ראשונות, זה נגמר. נפרדנו בטוב והמשכנו כידידים.

שנה אחר כך כבר עברתי לבית ספר חדש והכרתי ילד מהכיתה שמצא חן בעיני. התקרבנו, וכמו שקרה עם החברה, גם הלכנו הרבה לסרטים וצילמנו המון תמונות. הפעם לא קיבלנו לייקים. מלא ילדים מהכיתה הגיבו לנו על התמונות ב"איכס", "תפרדו כבר", "זה לא יפה" וכן הלאה.

זה ביאס אותי נורא. לא רציתי לבוא לבית הספר ולפגוש את כל הילדים שכתבו לנו מילים כאלה. כאב לי במיוחד כי האהבה אל החבר שלי היתה טובה ויפה, כמו שהיתה האהבה שלי לחברה הראשונה שלי. כל כך נפגעת שקיבלתי יחס שונה כשהייתי עם בת וכשהייתי עם בן.

חייבת שם אחר

לא אהבתי את השם שההורים נתנו לי. הוא לא התאים לי כי הוא היה שם של בנים, ואני בכלל בת.

הרגשתי שאני חייבת למצוא לעצמי שם אחר שיתאים לי יותר. בכל סרט שראיתי, בכל תכנית טלוויזיה, בכל ספר או עיתון, חיפשתי שמות של בנות שאולי יתאימו לי. זה לקח זמן.

יום אחד, לפני שמצאתי לעצמי שם שמתאים, עלו לאוטובוס כמה ילדים מבית ספר בשכונה אחרת. הם היו נחמדים והתחלנו לדבר על המוזיקה שהם שמעו. לקראת הירידה מהאוטובוס, אחד מהם שאל אותי איך קוראים לי. נתקעו לי המילים. השם שלי לא היה שלי, אבל עוד לא מצאתי את זה שנכון לי. לא הייתי מסוגלת להגיד לו את השם שקראו לי בו עד עכשיו, רק חייכתי בלי לענות.

כמה חודשים אחר כך, מצאתי לעצמי שם שאהבתי ושהתאים לי כבת. מאז כששואלים אותי "איך קוראים לך", אני אומרת בגאווה: "נעמה". אני בת שקוראים לה נעמה. זו אני וזה השם שלי.

שיחה עם חברה טובה

יצאתי מהארון בפני חברה טובה שלי כביסקסואל. היא לא הבינה עד הסוף והסברתי לה שאני נמשך גם לבנים וגם לבנות.

בהתחלה התגובה שלה היתה ממש מעצבנת! היא אמרה לי שהיא לא מבינה מה אני עושה מזה עניין ומה אני רוצה ממנה, שאולי זה שלב מעבר בחיים שלי ואני עוד ארצה להיות עם "בנות" כמו כולם. התעקשתי שככה אני מרגיש כבר הרבה מאד זמן ושזה לא שלב מעבר. לא רציתי לדבר איתה יותר כי הרגשתי שהיא מזלזלת בדבריי, אז קמתי והלכתי הביתה.

כמה ימים אחר כך, אותה חברה התקשרה ואמרה לי שהיא מבינה אותי, אחרי שקראה באינטרנט על "ביסקסואליות". היא סיפרה לי שיש כל מיני קבוצות שיכולות לעזור לי להבין דברים ולמצוא קהילה, ואפילו הציעה שאם אני ארצה היא מוכנה ללכת איתי ליועצת או לקבוצות האלה ושנדבר על זה יחד.

לצאת מהארון

כשהייתי בת חמש עשרה, אחרי המון התלבטויות ושבועות חסרי מנוחה, הרגשתי אמיצה מספיק וסיפרתי לחברה הכי טובה שלי שאני לסבית ושאני נמשכת לבנות.

היא הקשיבה עם חיוך שגדל והפך לצחוק קליל ואמרה: "לא נורא, זה ממש נורמלי לבנות בגיל שלנו להמשך לבנות אחרות. אל תדאגי, זה יעבור. קראתי על זה במעריב לנוער". חשבתי שזה נגמר בזה והחלטתי עם עצמי לא לספר יותר לאף אחד כי "זה יעבור".

כמה ימים אחר כך קיבלתי פתק בשיעור שהעביר לי אחד הילדים בכיתה מאותה החברה. זה היה דבר רגיל כשהיה משעמם בשיעור, היינו מתכתבות על דפים ומעבירות בין התלמידים בכיתה. הפעם זה היה לגמרי שונה: "אני מבקשת ממך להפסיק להיות חברה שלי, מה שסיפרת לי מפחיד אותי ואני חוששת שאת בעצם רוצה להיות איתי". עד היום אני זוכרת את הפתק הנורא הזה.

הקללה הכי נפוצה

בחטיבת הביניים עוד לא ידעתי שאני הומו. למען האמת, לא ממש ידעתי מה זה "הומו". הדבר היחיד שידעתי זה שלהיות "הומו" זה דבר נוראי, כיוון שזו הייתה קללה - לא סתם קללה, אלא הקללה הנפוצה ביותר בבית הספר, שבדרך כלל באה יחד עם כאפה או מכה אחרת מצד הילד שמקלל.

אני זוכר בדיוק כמה ההליכה בבית הספר בהפסקות היתה קשה - לא יכולתי לספור עד עשר בלי שהמילה היתה נזרקת לכיוונו של תלמיד כלשהו במסדרון.

עם זה עוד יכולתי לחיות, אך היו פעמים שבהן הקללה נזרקה לכיווני. בכל פעם שזה קרה, הרגשתי כאב בטן איום ונורא ורק רציתי לברוח הביתה. הייתי נכנס לשיעור ולא מצליח להקשיב בכלל, כל מה שהעסיק אותי היה הפחד הגדול שאהיה הומו.

בשבילי "הומו" זה אבא

אני בן ארבע עשרה. כשהייתי בן חמש, ההורים שלי התגרשו, אך רק כשהייתי בן עשר אבא שלי יצא בפניי מהארון וסיפר לי. היום אבא חי עם בן זוגו בתל אביב, ואני נמצא אצלם כל חופש ומאד אוהב אותם.

בכיתה שלי כולם ידעו די מהר שאבא שלי הומו. לא הסתרתי את זה כי לא חשבתי שיש מה להסתיר. מדי פעם שמעתי במסדרון משהו מקלל את חבר שלו "יא הומו". פעם זה היה מפריע לי, היום כבר לא.

באחד משיעורי החברה בכיתה, חברי ועד הכיתה החליטו שאצלנו בכיתה מקבלים ומכבדים בסובלנות את כולם, והצביעו על כך שאצלנו לא מקללים "הומו" או "לסבית". הם לא אמרו שזה בגלל אבא שלי, אבל בתוך תוכי אני יודע שכן.

זה נתן לי תחושה טובה, שאכפת להם ממני ושחשוב להם שאני לא אפגע.

תהיה הומו בבית, אבל לא בכיתה שלי

לפני כחמש שנים, כשהייתי כמעט בת עשר, ההורים שלי התגרשו ואבא שלי יצא מהארון. לי הוא סיפר שנה אחר כך. האמת היא שלמרות שלא הבנתי עד הסוף את מה שהוא ניסה להסביר, חשבתי שהוא אבא שלי, שאני אוהבת אותו ושמבחינתי הוא לא השתנה בכלל.

אבא חי עם בן זוגו שאני אוהבת ומסתדרת טוב עם שניהם, אבל בכיתה שלי לא יודעים שאבא שלי הומו. פעם ניסיתי לספר לחברה קרובה, וברגע האחרון התביישתי וחששתי מהתגובה שלה, אז לא סיפרתי.

בסוף השנה היתה מסיבת סיום ושמחתי מאד שאבא התקשר וסיפר לי שלקח חופש מהעבודה במיוחד כדי לבוא לבלות איתי. כשצלצלתי לשאול איפה הוא, שמעתי את בן הזוג שלו יחד איתו באוטו.

נבהלתי מאד. מה יקרה כשאבא שלי והחבר שלו יכנסו יחד לכיתה? פתאום אבא מגיע עם חבר? כולם יתחילו לשאול אותי מי זה ואני לא אדע מה לענות. החלטתי להתקשר מיד לאבא ולבקש ממנו שיבוא לבד. אני יודעת שאבא שלי נעלב, גם אם הוא לא הראה לי את זה.

שנתיים שמרתי את אבא שלי בסוד

אני מאוד אוהבת את אבא שלי ואת בן הזוג שלו ומבלה איתם הרבה. אני חושבת שאבא שלי עשה מעשה חריג ואמיץ כשבאמצע החיים הרגיש שהוא לא יכול לחיות בשקר, התגרש מאמא ויצא מהארון. נכון שאמא שלי עברה תקופה לא קלה, אבל בסופו של דבר זה יצא טוב לכולם. החיים בשקר קשים ומייסרים.

למרות הכול, במשך שנתיים לא גיליתי את זה לאף אחד מחברי ומחברותיי. כולם מאד אוהבים את אבא שלי, הוא צעיר יחסית לאבות אחרים בכיתה, שטותניק ותמיד מתנדב לכל הפעילויות. בגלל שכולן יודעות שאבא שלי גר בתל אביב, הרבה פעמים החברות רצו לבוא איתי לישון אצלו בעיר - ואני מרוב בושה המצאתי תירוצים.

יום אחד קבעתי עם חברות מירושלים שיבואו ליום כיף בתל אביב. החבר של אבא ליווה אותי לקחת אותן מהתחנה. סיפרתי לו שנמאס לי לשקר, למרות שחששתי מאד מהתגובה של החברות. פחדתי שיכעסו עליי שלא סיפרתי, אבל יותר מזה שיחליטו להפסיק להיות חברות שלי או שלא ירצו לבלות איתי.

כשהבנות ירדו מהאוטובוס, תפסתי חזק את חבר של אבא שלי ואמרתי בקול רם ובבת אחת, בבכי ובעיניים עצומות: "זה החבר של אבא שלי, אבא שלי הומו והם חיים ביחד כבר שלוש שנים!"

כולן חיבקו אותי ועטפו אותי בחום, למרות שהן באמת כעסו עליי שלא סיפרתי. בערב, לאחר יום מושלם בתל אביב, חזרנו לאבא ואכלנו כולנו ביחד ארוחת ערב - אני, החברות, אבא ובן הזוג שלו.

התאהבות קצרה

בשנה שעברה הייתי במחנה קיץ של תנועת הנוער שלי והכרתי ילדה מיישוב אחר שהיתה ממש יפה בעיני. רציתי שנהיה חברות, התרגשתי והסמקתי בכל פעם שהיא פנתה אליי, ואפילו כשמישהו אחר הזכיר את השם שלה.

בלילה, לפני השינה, עצמתי עיניים ודמיינתי שאנחנו יושבות רק שתינו מתחת לעץ בצד של המחנה, שהיא אומרת לי שהיא אוהבת אותי ושאנחנו מחזיקות ידיים.

אחר כך לא הצלחתי להרדם, הייתי ממש מבוהלת. עד אז התאהבתי רק בבנים, ולא ידעתי מה קרה שפתאום אני חושבת ככה על בת. ניסיתי להבין אם זה אומר שאני לסבית עכשיו.

אחרי הקיץ, כשחזרנו ללימודים, פגשתי שוב את הילד שאני אוהבת מהכיתה שלי, ואחרי כמה ימים הוא אפילו הציע לי חברות. הייתי ממש שמחה ואמרתי לו כן. הבנתי שאני לא חייבת להחליט, שמותר לי לאהוב גם בנים וגם בנות.

יש לו משהו לספר

יש לי חבר ממש טוב, שמאז גן חובה אנחנו לא נפרדים. תמיד עשינו הכל ביחד, באנו אחד אל השני אחרי הלימודים, הלכנו יחד לחוגים ושיחקנו באותם משחקים.

יום אחד הוא אמר שהוא רוצה לספר לי משהו חשוב. בהתחלה נבהלתי וחשבתי שקרה לו משהו, אבל הוא הרגיע אותי ואמר שזה לא דבר רע ושהוא רק צריך זמן לחשוב איך הוא אומר לי. כבר התחלתי להריץ בראש תרחישים - אולי הוא הלך בלעדיו למשחק של הקבוצה שאנחנו אוהדים, אולי הוא עובר לעיר אחרת, או שהוא בכלל אוהב ילדה מהכיתה ומפחד לומר?

בסוף הוא כתב לי הודעה, "אני הומו". חשבתי שהוא צוחק ועניתי ב"חחחח", אבל הוא אמר שזו לא בדיחה ושהוא רצה לספר לי את זה כבר הרבה זמן. לא ידעתי איך להגיב. פתאום החבר הכי טוב שלי, שחשבתי שאני מכיר ממש טוב, השתנה. לא עניתי בכלל והרגשתי ממש רע.

